

DEFENS. ARISTOPH. CONTRA PLVT. CRIM.

riæ speciem induit: altera malitiosa & aperta: duplex item rusticitas, quædam simplex & stulta, nihil habens in se vrbani: de qua Aristoteles disputat 4. nicom. cap. 8. quædam farris cauta & prouida, sed non semper. Eodem modo iocos & amores hominum distinguere liceat: alij enim sunt liberales, & hilares: alij scurriles & impudici. Prout ergo sunt personæ, quarum mores repræsentare & exagitare volumus, pro eo etiam calliditatem, rusticitatem, iocos & amores illis affingimus. Erant Athenienses reuera non ciuiler illis temporibus, sed malitiosè callidi & fraudulentii, vt Alcibiades & Cleo: & plurimi inter ciues sycophantæ. Erant in tota Attica homines fatui, qui Lamacho, imperito & malo homini, se suamque salutem concredebant. Cur igitur Aristophanes, qui veras, non fictas (sicut Menander) personas in scenam producebat, alios illis & probiores mores affinisset, quàm reuera eis inerant? Nequaquam igitur suum poema scripsit Aristophanes, vt turpia & libidinosa intemperantibus, maledica & acerba timidis atque malignis hominibus proponeret, eosque (sicut Plutarchus innuit) rebus istis oblectaret, & in risum exolueret. Sed voluit Poeta, vt populus Atheniensis, sua suorúmque Magistratum turpitudine, in scena, tanquam in speculo conspècta, malum Reipub. statum emendaret, & ad meliorem frugem, ac saniora consilia animum reuocaret. Etsi enim non deerant, qui hoc ipsum, aut orationibus splendidissimis, aut Tragœdijs grauissimis docerent, & suaderent: tamen istorum audiendorum, veluti insuauium, ita vt fit, iamdudum erat Athenienses pertæsum. Quare Comico risu Aristophanes populum excitandum esse putauit, vt sua vitia probè agnosceret, eaque postmodùm diligenter vitaret. Atque hæc pro Aristophanis defensione dicta sufficiant, ne nodum in scirpo quæsiuisse, & in re facili modum excessisse videamur.

ΠΕΡΙ ΚΩΜΩΔΙΑΣ.

Τὴν κωμωδίαν ἡ ἀριστεία φασι ὑποθεσασαίων. πῶς ἡ ὀνομασίαν ἔχειν οἱ μὲν ὅτι ἐπὶ ταῖς κώμας πεποιθότες ἦδον καὶ ἐπεδείκνυντο μήπω πόλεων οὐσῶν. ἀλλ' ἐν κώμας οἰκοῦντων τῆσ' ἀποθήρων. οἱ δ' ἀπλήρονοι φασι μὴ κώμας καλεῖσθαι, ἀλλὰ δημοίους. καὶ κωμωδίαν αὐτῶν καλοῦσιν ἑπειὶ ἐν τῷ ὄδοις ἐκώμαζον.

Τὴν αὐτῶν καὶ ξυγγραφίαν φασι δὲ τὸς ὑδοκιμῶσιν ἐπὶ τῶν λυγρῶν γλυκὸς διδοῦσθαι ὅπερ ἐκάλουσαν ξύγα, ἢ ὅτι μήπω θεωρησίων ἡρμηνῶν ξυγγραφήωντες τὰ θεωροῦσα ὑπεκρίνοντο. γέρονται δ' ἀβόλοι κωμωδίας ξύτοις καὶ ἡ μὲν ἀρχαία ἢ ἡ νέα. ἢ ἡ μέση. ἢ μὲν οὖν τ' ἀρχαίας κωμωδίας ποιητῶν, ἐκ ὑποθέσεως ἀληθοῦς, ἀλλὰ παιδείας ὑπεκρίλων γνώμῶν ζήλωνται, αὐτὸν ἀγῶνας ἐπίοισιν.

Καὶ φέρεται αὐτῶν πάντα τὰ δράματα τῆς σὺν τοῖς ὑδοκιμητοῖς. τούτων δ' εἰς ἀξιολογώτατος Εὐπολιῶν. Μάγνης. Κρατῶν. Κρατῆτος. Φερεκράτους. Φρυγίου. Εὐπολις. Αἰσοφάνης. οὗτοι θεῶν τὴν κωμωδίαν διεργημένῳ ἀεικλήσατο πολλὰ θεωροφιλότητος. χέροντες δ' ἡ γέροντες καὶ πῶς οἱ Ὀλυμπίαδα. τῆσ' ἀποθήσιν ἡ ὑπεκρίτων καὶ ἀφελότων. σὺν τῆσ' ἢ αὐτῶν δράματα μὲν ἀπλήρονα δὲ. Μάγνης δ' Αἰθιωτῶν ἀγωνιστῶν. Αἰθιωτῶν νικῶν ἔχειν ἰσὺ τῶν δὲ δράματων αὐτῶν ἐκείνων σὺν τῆσ' ἢ ἐπιπευκῶν ὅσιν ἐνέα.

Κρατῶν Αἰθιωτῶν νικῶν τὴν πρὸς Ὀλυμπίαδα. τελευτῶν δ' Ἀκαδαμῶν εἰς τὴν Ἀθῆναιον εἰσεβαλόντων τὸ θεῶν ὡς φησὶν Αἰσοφάνης ἀσκατῶν. ἢ τὸ ἔχοντες τὸ ἰδεῖν πῶς κατὰ γνώμῶν οἰνῶν πλέων. γέροντες δ' ἀποθῆκατος κατὰ σὺν ἑξῶν εἰς τὴν Αἰχῶν χασκατῆρα. φέρεται δὲ δράματα αὐτῶν καί.

Κρατῆτος Αἰθιωτῶν. τῶν ὑποκρίτων φασι γέρονται τοῦ θεῶν. δὲ ἐπιβεβλήκει Κρατῶν, αὐτὸν γελοῖον καὶ ἰλαροῦς γνώμῶν. καὶ θεῶν μὲν ὄντας ἐν κωμωδίᾳ θεωροῦσθαι τούτου δράματα ὅσιν ἐπὶ τῆσ' ἀποθήσιν. Αἰθιωτῶν νικῶν ἐπὶ θεῶν γνώμῶν. ὅσιν ὑποκρίτων ἐζήλωνκε Κρατῆτος. καὶ αὐτὸ μὲν λοιδόρειν ἀπίση. θεῶν ἢ ἑσθητότων καὶ ἀποθῆκατος γνώμῶν ὑδοκίμει γνώμῶν ὑπεκρίτων μῖθων. Φρυγίου Φερεκράτους ἐπὶ σὺν ἐν Σικχίᾳ.

Εὐπολις Αἰθιωτῶν ἐδίδαξαν ἐπὶ ἀφρότων ἀπολλοδώρου ἐφ' ἧ καὶ Φρυγίου γέροντες. διωκτοῦ τῆσ' ἀποθήσιν καὶ ζήλων Κρατῶν, πολὺν γελοῖον καὶ σκῆδον ἐπιφαίνει. Γέρονται ἢ αὐτῶν δράματα δὲ.

Αἰσοφάνης Φιλίππου Αἰθιωτῶν. μακρολογώτατος Αἰθιωτῶν καὶ ἀφελὸς πάντας ὑποκρίτων. ζήλων δ' Εὐκλείδου. τοῖσιν ἢ μέλει πλεονέκτητος ἐδίδαξαν ἢ θεῶν ἐπὶ ἀφρότων Φιλοπίου δὲ Καλλιόπης. ταῖσιν μὲν δὲ πολιτικῶν, τούτων φασι αὐτὸν διδόναι. τὰ δ' ἢ κατ' Εὐκλείδου καὶ Σωκράτους, Φιλωνίδου. δὲ τῶν νομιστῶν ἀφρότων ποιητῶν, αὐτὸν λοιπὸν ἐπιπευκῶν ἐνέα ἢ πεντατῶν ἢ αἰδίδου τὰ δράματα.